HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

9 septembrie 2021 *

„Trimitere preliminară – Politica comună în domeniul dreptului de azil și al protecției subsidiare – Directiva 2011/95/UE – Articolul 2 litera (j) a treia liniuță – Noțiunea de «membru de familie» – Persoană majoră care solicită protecție internațională ca urmare a legăturii sale de familie cu un minor care a obținut deja protecție subsidiară – Data relevantă pentru aprecierea calității de «minor»”

În cauza C-768/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania), prin decizia din 15 august 2019, primită de Curte la 18 octombrie 2019, în procedura

Bundesrepublik Deutschland

împotriva

SE,

cu participarea:

Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, domnii N. Wahl și F. Biltgen, doamna L. S. Rossi (raportoare) și domnul J. Passer, judecători,

avocat general: domnul G. Hogan,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Bundesrepublik Deutschland, de A. Schumacher, în calitate de agent;

– pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

– pentru guvernul maghiar, de K. Szíjjártó și M. Z. Fehér, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de A. Azéma, M. Condou-Durande, K. Kaiser și C. Ladenburger, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 25 martie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 litera (j) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între SE, un resortisant afgan, pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), pe de altă parte, în legătură cu refuzul Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați, Germania) de a-i acorda statutul de refugiat sau protecția subsidiară în temeiul reîntregirii familiei cu fiul său.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2011/95

3 Considerentele (12), (16), (18), (19) și (38) ale Directivei 2011/95 au următorul cuprins:

„(12) Obiectivul principal al prezentei directive este, pe de o parte, să se asigure că toate statele membre pun în aplicare criterii comune de identificare a persoanelor care au o nevoie reală de protecție internațională și, pe de altă parte, să asigure un nivel minim de beneficii respectivelor persoane în toate statele membre.

[…]

(16) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Prezenta directivă urmărește, în special, garantarea deplinei respectări a demnității umane și a dreptului de azil ale solicitanților de azil și ale membrilor de familie care îi însoțesc și promovarea aplicării articolelor 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 și 35 din respectiva cartă și ar trebui, prin urmare, pusă în aplicare în mod corespunzător.

[…]

(18) Atunci când pun în aplicare prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama, în primul rând, de «interesul superior al copilului», în concordanță cu Convenția […] Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului [încheiată la New York la 20 noiembrie 1989 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 1577, p. 3)]. Atunci când evaluează interesul superior al copilului, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de principiul unității familiei, de bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, de considerații privind siguranța și securitatea și de opiniile minorului, în conformitate cu vârsta și maturitatea sa.

(19) Este necesar să se extindă noțiunea de membri de familie, luându-se în considerare diferitele situații specifice de dependență și atenția specială care trebuie acordată interesului superior al copilului.

[…]

(38) Atunci când iau hotărâri cu privire la dreptul la beneficiile incluse în prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de interesul superior al copilului, precum și de împrejurările specifice ale dependenței de persoana care beneficiază de protecție internațională a rudelor apropiate, deja prezente în statul membru respectiv și care nu sunt membri de familie ai persoanei respective. […]”

4 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[…]

(j) «membri de familie» înseamnă, în măsura în care familia exista deja în țara de origine, următorii membri ai familiei beneficiarului de protecție internațională care sunt prezenți în același stat membru ca urmare a cererii de protecție internațională:

[…]

– tatăl, mama sau un alt adult responsabil pentru beneficiarul de protecție internațională, fie prin lege, fie prin practica statului membru în cauză, în cazul în care beneficiarul respectiv este minor și necăsătorit;

(k) «minor» înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cu vârsta sub 18 ani;

[…]”

5 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Standarde mai favorabile”, prevede:

„Statele membre pot adopta sau menține standarde mai favorabile pentru a decide care sunt persoanele care îndeplinesc condițiile de acordare a statutului de refugiat sau care sunt persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, precum și pentru a stabili conținutul protecției internaționale, în măsura în care respectivele standarde sunt compatibile cu prezenta directivă.”

6 Potrivit articolului 20 alineatele (2) și (5) din aceeași directivă:

„(2) Prezentul capitol se aplică atât refugiaților, cât și persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, cu excepția cazului în care se prevede altfel.

[…]

(5) Interesul superior al copilului reprezintă un considerent primordial pentru statele membre în transpunerea dispozițiilor prezentului capitol în ceea ce privește minorii.”

7 Articolul 23 din Directiva 2011/95, intitulat „Menținerea unității familiei”, prevede:

„(1) Statele membre se asigură că unitatea familiei poate fi menținută.

(2) Statele membre se asigură că membrii de familie ai beneficiarului de protecție internațională care, în mod individual, nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a obține această protecție pot pretinde beneficiile prevăzute la articolele 24-35, în conformitate cu procedurile de drept intern și în măsura în care aceasta este compatibilă cu statutul juridic personal al membrului de familie.

(3) Alineatele (1) și (2) nu sunt aplicabile atunci când membrul de familie este sau urmează să fie exclus de la protecție internațională în temeiul capitolelor III și V.

[…]”

8 Articolul 24 alineatul (2) din această directivă are următorul cuprins:

„De îndată ce este posibil după acordarea protecției internaționale, statele membre eliberează beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară și membrilor de familie ai acestora un permis de ședere reînnoibil care trebuie să fie valabil pentru o perioadă de cel puțin un an și, în cazul reînnoirii, pentru cel puțin doi ani, cu excepția cazului în care există motive imperioase de siguranță națională sau de ordine publică ce impun o decizie contrară.”

Directiva 2013/32/UE

Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60) prevede la articolul 6, intitulat „Accesul la procedură”:

„(1) Atunci când o persoană înaintează o cerere de protecție internațională unei autorități competente, în temeiul dreptului național, să înregistreze astfel de cereri, înregistrarea are loc în cel mult trei zile lucrătoare de la depunerea cererii.

Dacă cererea de protecție internațională este înaintată altor autorități susceptibile să primească astfel de cereri, dar care nu sunt competente să le înregistreze în temeiul legislației interne, statele membre se asigură că înregistrarea are loc în decurs de 6 zile lucrătoare de la depunerea cererii.

Statele membre se asigură că respectivele autorități susceptibile să primească cereri de protecție internațională, precum poliția și polițiștii de frontieră, autoritățile competente în materie de imigrație și personalul din locurile de reținere, au informațiile relevante și că personalul acestora

beneficiază de nivelul necesar de formare corespunzător sarcinilor și responsabilităților lor, precum și că primesc instrucțiuni pentru a informa solicitanții cu privire la locul și modalitatea de depunere a cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre se asigură că persoana care a solicitat protecție internațională are posibilitatea efectivă de a depune cererea sa în cel mai scurt timp posibil. În situația în care solicitantul nu își depune cererea, statele membre pot aplica articolul 28 în mod corespunzător.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot solicita ca cererile de protecție internațională să fie depuse personal și/sau într-un loc desemnat.

(4) În pofida alineatului (3), se consideră că s-a depus o cerere de protecție internațională din momentul în care un formular trimis de solicitant sau, în situația în care se prevede astfel în legislația internă, un raport oficial a parvenit autorităților competente ale statului membru vizat.

[…]”

Dreptul german

9 Directiva 2011/95 a fost transpusă în dreptul german prin Asylgesetz (Legea privind azilul, BGBl. 2008 I, p. 1798) (denumită în continuare „AsylG”).

10 AsylG distinge între cererea neoficială de azil [articolul 13 alineatul (1) din AsylG] și cererile oficiale de azil [articolul 14 alineatul (1) din AsylG].

11 Articolul 13 alineatul (1) din AsylG prevede:

„Se consideră că o cerere de azil este formulată atunci când, din voința resortisantului unei țări terțe exprimată în scris, verbal sau în alt mod, rezultă că acesta dorește să beneficieze pe teritoriul federal de protecție împotriva persecuțiilor politice sau că solicită protecție împotriva returnării la frontieră sau împotriva unui alt mod de returnare forțată într-un stat în care acesta riscă să fie persecutat, în sensul articolului 3 alineatul (1), sau de a suferi un prejudiciu serios, în sensul articolului 4 alineatul (1).”

12 Articolul 14 alineatul (1) din AsylG prevede:

„Cererea de azil se depune la agenția Oficiului Federal pentru Migrație și Refugiați de pe lângă centrul de primire competent pentru primirea resortisanților țărilor terțe.”

13 Articolul 26 din AsylG prevede:

„[…]

(2) Unui copil minor necăsătorit, care este minor la momentul cererii sale de azil și este copilul unui resortisant al unei țări terțe titular al dreptului la azil, i se acordă, la cerere, dreptul de azil, în cazul în care calitatea de titular al unui drept de azil a resortisantului unei țări terțe nu mai este supusă niciunei căi de atac, iar această calitate nu poate fi revocată sau retrasă.

(3) Părinții unui minor necăsătorit care este titularul unui drept de azil sau un alt adult în sensul articolului 2 litera (j) din Directiva [2011/95] sunt recunoscuți la cerere ca titulari ai unui drept de azil în cazul în care:

1. recunoașterea dreptului de azil în favoarea titularului nu este supusă niciunei căi de atac;

2. familia, în sensul articolului 2 litera (j) din Directiva [2011/95], exista deja în statul în care titularul dreptului de azil este persecutat politic;

3. au intrat pe teritoriul german înainte de acordarea dreptului de azil sau au formulat cererea lor de azil imediat după intrarea pe acest teritoriu;

4. dreptul de azil acordat nu poate fi revocat sau retras și

5. aceștia asigură întreținerea persoanei care beneficiază de dreptul de azil.

Primul paragraf punctele 1-4 se aplică prin analogie fraților necăsătoriți și surorilor necăsătorite ale minorului care beneficiază de dreptul de azil, care erau minori la data depunerii cererii acestora.

[…]

(5) Alineatele (1)-(4) se aplică *mutatis mutandis* membrilor de familie, în sensul alineatelor (1)-(3), ai persoanelor care beneficiază de protecție internațională. Dreptul de azil este înlocuit de statutul de refugiat sau de statutul conferit de protecția subsidiară. Protecția subsidiară în calitate de membru de familie al persoanelor care beneficiază de protecție internațională nu este acordată dacă există un motiv de excludere în conformitate cu articolul 4 alineatul (2).”

14 Articolul 77 alineatul (1) din AsylG are următorul cuprins:

„În cauzele introduse în temeiul prezentei legi, instanța ia în considerare situația de fapt și de drept de la momentul ultimei ședințe; în cazul în care decizia nu este precedată de o ședință, momentul pronunțării deciziei este determinant. […]”

Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

15 Din dosarul de care dispune Curtea reiese că fiul reclamantului din litigiul principal, născut la 20 aprilie 1998, a ajuns în Germania în cursul anului 2012 și a depus o cerere de azil în acest stat la 21 august 2012. La 13 mai 2016, și anume atunci când acest copil împlinise deja vârsta de 18 ani, Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați i-a respins cererea de azil, dar i-a acordat statutul conferit prin protecție subsidiară.

16 Reclamantul din litigiul principal a ajuns în Germania în luna ianuarie 2016. În luna următoare el a solicitat azil, iar la 21 aprilie 2016 a depus o cerere oficială de protecție internațională. Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați a respins cererea de azil a reclamantului din litigiul principal, i-a refuzat acordarea statutului de refugiat, precum și a statutului conferit prin protecție subsidiară și a constatat lipsa unor motive care să se opună returnării sale la frontieră.

17 Prin decizia din 23 mai 2018, Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ, Germania) a admis acțiunea formulată de reclamantul din litigiul principal împotriva deciziei Oficiului Federal pentru Migrație și Refugiați, obligând Republica Federală Germania să îi acorde statutul conferit prin protecție subsidiară, în temeiul articolului 26 alineatul (3) primul paragraf și alineatul (5) din AsylG, în calitate de părinte al unui copil minor necăsătorit care beneficiază de această protecție. Această instanță a considerat că fiul reclamantului din litigiul principal era minor la data relevantă în acest scop, și anume la cea a depunerii cererii sale de azil. În acest context, instanța menționată a statuat că momentul în care solicitantul cere azil în Germania pentru prima dată și în care autoritatea competentă ia cunoștință de aceasta trebuie considerat ca fiind cel al prezentării cererii de azil.

18 Republica Federală Germania a formulat recurs direct împotriva acestei decizii la Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania), prin care a denunțat încălcarea articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din AsylG. Aceasta arată că, în temeiul articolului 77 alineatul (1) din AsylG, decizia privind cererea de azil a reclamantului din litigiul principal ar trebui să se întemeieze pe situația de fapt și de drept de la momentul ultimei ședințe în fața instanței de fond sau, în cazul în care decizia este pronunțată fără o ședință prealabilă, de la data pronunțării deciziei judecătorești. Întrucât fiul reclamantului din litigiul principal nu mai era minor la data relevantă în conformitate cu această dispoziție, reclamantul din litigiul principal nu ar putea invoca aplicarea articolului 26 alineatul (3) din AsylG, care face trimitere la articolul 2 litera (j) din Directiva 2011/95. Numai un copil care era încă minor la momentul la care autoritatea competentă i-a acordat statutul de protecție subsidiară ar putea genera drepturi în favoarea părinților săi, în temeiul articolului 2 litera (j). Această concluzie ar fi confirmată de scopul articolului 26 alineatul (3) din AsylG, care constă în protecția intereselor minorilor, scop care ar fi fără obiect odată ce aceștia din urmă împlinesc vârsta majoratului. În orice caz, chiar dacă existența condițiilor de acordare a dreptului de azil derivat părinților unui minor ar trebui să fie apreciată în raport cu data cererii de azil a părintelui în cauză, ar fi necesar să se ia în considerare data la care acesta a depus în mod oficial o cerere de azil, în conformitate cu articolul 14 din AsylG, iar nu data la care a solicitat în mod neoficial azil pentru prima dată, în sensul articolului 13 din AsylG.

19 Instanța de trimitere arată că cererea de protecție subsidiară a reclamantului din litigiul principal în calitate de membru de familie al unei persoane care beneficiază de protecție internațională ar trebui să fie admisă în cazul în care fiul său ar fi „minor”, în sensul articolului 2 litera (k) din Directiva 2011/95, și s-ar afla în îngrijirea sa la data relevantă pentru aprecierea faptelor. Potrivit articolului 2 litera (j) din Directiva 2011/95, printre „membrii de familie” ai beneficiarului de protecție internațională, în cazul în care beneficiarul respectiv este minor și necăsătorit, figurează în special tatăl său, cu condiția ca acesta să fie prezent pe teritoriul aceluiași stat membru ca urmare a cererii de protecție internațională și ca familia persoanei interesate să fi existat deja în țara de origine. Or, potrivit acestei instanțe, termenii dispoziției menționate nu permit să se stabilească cu certitudine data care trebuie să fie avută în vedere pentru a se aprecia dacă beneficiarul amintit este minor și dacă, eventual, calitatea de tată al acestui minor, ca membru de familie, în sensul aceleiași dispoziții, continuă să existe chiar și după ce același beneficiar a împlinit vârsta majoratului.

20 În ceea ce privește stabilirea acestei date, instanța de trimitere arată că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 12 aprilie 2018, A și S (C-550/16, EU:C:2018:248), Curtea a afirmat că o reglementare națională care condiționează dreptul la reîntregirea familiei de momentul în care autoritatea națională competentă adoptă în mod formal decizia de recunoaștere a statutului de refugiat al persoanei interesate poate priva o mare parte a refugiaților care au depus cererea de

protecție internațională în calitate de minori neînsoțiți de beneficiul acestui drept. Totuși, această instanță apreciază că raționamentul urmat de Curte în acea cauză nu s-ar putea aplica în speță, întrucât, contrar situației din cauza menționată, copilul reclamantului din litigiul principal nu beneficiază de dreptul de azil, ci de statutul protecției subsidiare, a cărui acordare ar fi condiționată, spre deosebire de statutul de refugiat, de o decizie oficială.

21 Pe de altă parte, după caz, în acest context se ridică și problema dacă, pentru a se stabili momentul cererii de protecție internațională, trebuie să se aibă în vedere momentul în care a fost înaintată cererea neoficială de azil sau chiar momentul în care cererea de azil a fost depusă conform cerințelor legale.

22 În plus, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la importanța unei reluări efective a vieții de familie a copilului și a părintelui în cauză, în sensul articolului 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), în statul membru gazdă, și a existenței anterioare a unei astfel de vieți de familie în țara de origine, precum și a intenției reclamantului din litigiul principal de a-și exercita în mod efectiv autoritatea părintească în statul membru gazdă.

23 În sfârșit, instanța de trimitere ridică problema dacă un solicitant de azil încetează să aibă calitatea de membru de familie în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 la data împlinirii vârstei majoratului de către beneficiarul protecției, întrucât această calitate pare să fie legată de durata limitată a minorității beneficiarului protecției.

24 În aceste condiții, Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În cazul în care un solicitant de azil care, înainte de împlinirea vârstei majoratului de către copilul său cu care forma deja o familie în statul de origine și căruia i-a fost acordat statutul de protecție subsidiară după împlinirea vârstei majoratului ca urmare a unei cereri de protecție formulate înainte de împlinirea vârstei majoratului (denumit în continuare «beneficiarul protecției»), a intrat în statul membru gazdă al beneficiarului protecției și a depus în acel stat, la rândul său, o cerere de protecție internațională (denumit în continuare «solicitantul de azil») și în cazul unei reglementări naționale care, în vederea acordării dreptului la protecție subsidiară în corelație cu beneficiarul protecției, face trimitere la articolul 2 litera (j) din Directiva [2011/95], trebuie să se ia în considerare data soluționării cererii de azil a solicitantului de azil sau o dată anterioară în ceea ce privește aspectul dacă beneficiarul protecției este «minor» în sensul articolului 2 litera (j) din Directiva [2011/95], dată anterioară cum ar fi data la care:
a) beneficiarului protecției i-a fost acordat statutul conferit prin protecția subsidiară,
b) solicitantul de azil a depus cererea sa de azil,
c) solicitantul de azil a intrat în statul membru gazdă sau
d) beneficiarul protecției a depus cererea sa de azil?

2) În ipoteza în care
a) data relevantă este data depunerii cererii:

trebuie să se ia în considerare, în această privință, data solicitării de protecție (cererea de azil) exprimate în scris, oral sau în alt mod, de care a luat cunoștință autoritatea națională competentă pentru cererile de azil, sau data cererii de protecție internațională formulate în mod oficial?

b) data relevantă este data intrării în țară a solicitantului de azil sau data depunerii cererii de azil de către acesta:

este de asemenea relevant aspectul dacă, la această dată, nu fusese soluționată încă cererea de protecție formulată de beneficiarul protecției căruia i-a fost acordat ulterior statutul conferit prin protecția subsidiară?

3) a) Care sunt cerințele ce trebuie impuse, în situația descrisă la punctul 1, pentru ca solicitantul de azil să fie considerat unul dintre «membri de familie» [articolul 2 litera (j) a treia liniuță] din Directiva [2011/95] «care sunt prezenți în același stat membru ca urmare a cererii de protecție internațională» în care se află persoana care a obținut protecția internațională și cu care familia «exista deja în țara de origine»? Acest lucru presupune în special ca viața de familie a beneficiarului protecției și a solicitantului de azil în sensul articolului 7 din cartă să fi fost reluată în statul membru gazdă sau este suficientă simpla prezență simultană a beneficiarului protecției și a solicitantului de azil în statul membru gazdă? Un părinte este considerat membru de familie chiar dacă, conform împrejurărilor din speță, intrarea nu a avut ca scop exercitarea efectivă a răspunderii, în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva [2011/95], față de o persoană căreia i s-a acordat protecție internațională și care este încă minoră și necăsătorită?

b) În măsura în care la întrebarea 3 litera a) trebuie să se răspundă în sensul că este necesar ca viața de familie a beneficiarului protecției și a solicitantului de azil în sensul articolului 7 din cartă să fi fost reluată în statul membru gazdă, este relevantă data reluării? Trebuie să se țină seama, în această privință, în special de aspectul dacă viața de familie a fost restabilită într-un anumit termen de la intrarea solicitantului de azil, la data formulării cererii de către solicitantul de azil sau dacă a fost restabilită la o dată la care solicitantul de azil era încă minor?

4) Calitatea de membru de familie în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva [2011/95] a unui solicitant de azil încetează la data împlinirii vârstei majoratului de către beneficiarul protecției și a dispariției corelative a răspunderii față de o persoană care este minoră și necăsătorită? În cazul unui răspuns negativ: această calitate de membru de familie (și drepturile asociate acesteia) subzistă după această dată pe o perioadă nedeterminată sau încetează să existe după un anumit termen (în cazul unui răspuns afirmativ: care este acest termen?) sau la survenirea anumitor evenimente (în cazul unui răspuns afirmativ: care sunt aceste evenimente?)?”

Procedura în fața Curții

25 Prin Decizia președintelui Curții din 26 mai 2020, procedura a fost suspendată în prezenta cauză, în temeiul articolului 55 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de procedură al Curții, până la pronunțarea hotărârii în cauzele C-133/19, C-136/19 și C-137/19, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor). Hotărârea din 16 iulie 2020, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor) (C-133/19, C-136/19 și C-137/19, EU:C:2020:577), a fost notificată instanței de trimitere în cadrul prezentei proceduri pentru a se verifica dacă această instanță intenționa să își mențină cererea de decizie preliminară. Prin ordonanța din 19 august 2020, primită de grefa Curții la 26 august 2020, instanța amintită a informat Curtea că intenționează să mențină această cerere de decizie preliminară. În consecință, prezenta procedură a fost reluată prin Decizia președintelui Curții din 28 august 2020.

26 La 10 noiembrie 2020, guvernul german a fost invitat să clarifice, printr-un răspuns scris, diferențele – în special în ceea ce privește procedura, termenele și condițiile – care există în dreptul german între cererea neoficială de azil, în sensul articolului 13 alineatul (1) din AsylG, și cererea oficială de azil, în sensul articolului 14 alineatul (1) din aceasta. La 14 decembrie 2020, guvernul german a răspuns la această întrebare.

27 La 10 noiembrie 2020, părțile din litigiul principal și alte părți interesate au fost invitate, în temeiul articolului 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, să prezinte observații cu privire la posibilele consecințe care ar putea fi deduse din Hotărârea din 16 iulie 2020, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor) (C-133/19, C-136/19 și C-137/19, EU:C:2020:577), în scopul răspunsului care trebuie dat în special la prima întrebare adresată. Guvernul maghiar și Comisia Europeană și-au prezentat observațiile în această privință.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

28 Prin intermediul primelor două întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere urmărește în esență să afle, într-o situație în care un solicitant de azil care a intrat pe teritoriul statului membru gazdă pe care se află copilul său minor necăsătorit și care intenționează să obțină, din statutul conferit prin protecție subsidiară dobândit de acest copil, un drept de azil în temeiul legislației statului membru respectiv, care acordă un asemenea drept persoanelor care intră sub incidența articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95, care este data relevantă pentru a se aprecia dacă beneficiarul protecției internaționale este „minor” în sensul acestei dispoziții, în vederea soluționării cererii de protecție internațională introduse de acest solicitant de azil.

29 În special, instanța de trimitere urmărește să afle dacă este necesar să fie avut în vedere momentul în care se soluționează cererea de azil introdusă de solicitantul de azil menționat sau un moment anterior.

30 Pentru a se răspunde la această întrebare, trebuie amintit că Directiva 2011/95, adoptată în special în temeiul articolului 78 alineatul (2) litera (b) TFUE, urmărește printre altele să instituie un regim uniform de protecție subsidiară. În acest sens, reiese din considerentul (12) al directivei menționate că unul dintre obiectivele principale ale acesteia este să se asigure că toate statele membre pun în aplicare criterii comune de identificare a persoanelor care au o nevoie reală de protecție internațională (Hotărârea din 23 mai 2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, punctul 35 și jurisprudența citată).

31 În acest context, articolul 23 alineatele (1) și (2) din această directivă impune statelor membre să se asigure că unitatea familiei va fi menținută și că membrii de familie ai beneficiarului de protecție internațională care, în mod individual, nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a obține această protecție pot pretinde beneficiile prevăzute la articolele 24-35 din directiva menționată, în conformitate cu procedurile de drept intern și în măsura în care aceasta este compatibilă cu statutul juridic personal al membrului de familie în cauză.

32 Printre membrii de familie ai beneficiarului de protecție internațională, care sunt prezenți în același stat membru ca urmare a unei cereri de protecție internațională și în măsura în care familia exista deja în țara de origine, figurează, în conformitate cu articolul 2 litera (j) a treia

liniuță din Directiva 2011/95, tatăl, mama sau un alt adult responsabil pentru acest beneficiar, fie prin lege, fie prin practica statului membru în cauză, în cazul în care beneficiarul respectiv este minor și necăsătorit.

33 În această privință, este necesar să se arate că, în timp ce articolul 2 litera (k) din Directiva 2011/95 prevede că un minor trebuie să aibă sub 18 ani, această dispoziție nu precizează momentul care trebuie să fie avut în vedere pentru a se aprecia dacă o astfel de condiție este îndeplinită și nici nu face trimitere la dreptul statelor membre în această privință.

34 În aceste condiții, nu se poate considera că legiuitorul Uniunii a acordat statelor membre o marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea momentului care trebuie să fie avut în vedere pentru a se aprecia dacă beneficiarul de protecție internațională este „minor” în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95.

35 Astfel, trebuie amintit că, în conformitate atât cu cerința aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și cu cea a principiului egalității, o dispoziție a acestui drept care nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama în special de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză [Hotărârea din 16 iulie 2020, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor), C-133/19, C-136/19 și C-137/19, EU:C:2020:577, punctul 30, precum și jurisprudența citată].

36 În plus, potrivit considerentului (16) al Directivei 2011/95, aceasta din urmă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile consacrate în cartă și urmărește promovarea aplicării printre altele a articolelor 7 și 24 din aceasta.

37 În special, articolul 7 din cartă, care consacră drepturi ce corespund celor garantate de articolul 8 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, recunoaște dreptul la respectarea vieții private sau de familie. Potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 7 trebuie să fie coroborat cu obligația de a lua în considerare interesul superior al copilului, recunoscut la articolul 24 alineatul (2) din cartă, și ținând seama de nevoia copilului de a întreține cu regularitate relații personale cu ambii părinți, menționată la articolul 24 alineatul (3) din aceasta [Hotărârea din 16 iulie 2020, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor), C-133/19, C-136/19 și C-137/19, EU:C:2020:577, punctul 34, precum și jurisprudența citată].

38 Rezultă că dispozițiile Directivei 2011/95 trebuie să fie interpretate și aplicate în special în lumina articolului 7 și a articolului 24 alineatele (2) și (3) din cartă, după cum reiese, de altfel, și din cuprinsul considerentelor (18), (19) și (38), precum și din articolul 20 alineatul (5) din directiva respectivă, potrivit cărora, atunci când statele membre pun în aplicare directiva menționată, interesul superior al copilului trebuie să constituie pentru acestea un considerent primordial căruia îi acordă o atenție deosebită și în aprecierea căruia ar trebui să țină seama în mod corespunzător în special de principiul unității familiei, de bunăstarea și de dezvoltarea socială a minorului.

39 Or, trebuie arătat că reținerea, astfel cum sugerează în special guvernul german, a datei la care autoritatea competentă a statului membru în cauză soluționează cererea de azil depusă de părintele în cauză, care intenționează să obțină din statutul de protecție subsidiară dobândit de copilul său un drept la protecție subsidiară, ca fiind cea care trebuie să fie avută în vedere pentru

a se aprecia dacă beneficiarul de protecție internațională este „minor”, în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95, nu ar fi conformă nici cu obiectivele urmărite de această directivă, nici cu cerințele care decurg din articolul 7 din cartă, care urmărește promovarea vieții de familie, și din articolul 24 alineatul (2) din cartă, care impune ca, în toate acțiunile referitoare la copii, în special în cele efectuate de statele membre la aplicarea directivei menționate, interesul superior al copilului să fie considerat primordial [a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2020, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor), C-133/19, C-136/19 și C-137/19, EU:C:2020:577, punctul 36].

40 În fapt, autoritățile și instanțele naționale competente nu ar fi încurajate să examineze cu prioritate cererile depuse de părinții unor minori cu urgența necesară pentru a ține seama de vulnerabilitatea acestor minori și ar putea să acționeze astfel încât să pună în pericol dreptul la viața de familie atât al unui părinte cu copilul său minor, cât și al acestuia din urmă cu un membru al familiei sale [a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2020, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor), C-133/19, C-136/19 și C-137/19, EU:C:2020:577, punctul 37, precum și jurisprudența citată].

41 În plus, o astfel de interpretare nu ar permite nici să se garanteze, în conformitate cu principiile egalității de tratament și securității juridice, un tratament identic și previzibil pentru toți solicitanții care se află din punct de vedere cronologic în aceeași situație, întrucât aceasta ar condiționa succesul cererii de protecție internațională în principal de circumstanțe imputabile administrației sau instanțelor naționale, în special celeritatea mai mare sau mai mică cu care este examinată cererea sau cu care se soluționează acțiunea îndreptată împotriva deciziei de respingere a unei astfel de cereri, iar nu de circumstanțe imputabile solicitantului de azil [a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2020, État belge (Reîntregirea familiei – copil minor), C-133/19, C-136/19 și C-137/19, EU:C:2020:577, punctul 42, precum și jurisprudența citată].

42 În aceste condiții, este necesar să se considere că, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 73 și 74 din concluzii, atunci când un solicitant de azil care a intrat pe teritoriul statului membru gazdă pe care se află copilul său minor necăsătorit intenționează să obțină din statutul conferit prin protecție subsidiară dobândit de acest copil dreptul la beneficiile prevăzute la articolele 24-35 din Directiva 2011/95 și, dacă este cazul, dreptul de azil atunci când, în conformitate cu articolul 3 din aceasta, acest lucru este prevăzut de dreptul național, data relevantă pentru a se aprecia dacă beneficiarul protecției internaționale este un „minor”, în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95, în vederea soluționării cererii de azil introduse de tatăl său, este data la care acesta din urmă a depus o asemenea cerere.

43 Dreptul membrului de familie la aceste beneficii, inclusiv, dacă este cazul, la dreptul de azil, atunci când acesta este prevăzut de dreptul național, trebuie să fie, astfel, invocat de părintele în cauză atunci când copilul său, beneficiar al protecției internaționale, este încă minor. În plus, din modul de redactare a articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 rezultă că familia trebuie să fi existat deja în țara de origine și că membrii de familie vizați trebuie să fi fost prezenți pe teritoriul aceluiași stat membru ca urmare a cererii de protecție internațională, înainte ca acest beneficiar să împlinească vârsta majoratului, ceea ce implică și ca beneficiarul menționat să fi solicitat protecția respectivă înainte de împlinirea vârstei majoratului.

44 O asemenea interpretare este conformă atât cu finalitățile Directivei 2011/95, cât și cu drepturile fundamentale protejate în ordinea juridică a Uniunii, care, după cum s-a arătat la punctele 36-38 din prezenta hotărâre, implică acordarea unei atenții deosebite interesului superior al copilului, în

calitate de considerent primordial al statelor membre, și în aprecierea căruia trebuie să se țină seama în mod corespunzător în special de principiul unității familiei, de bunăstarea și de dezvoltarea socială a minorului.

45 În ipoteza în care data cererii înaintate de părintele în cauză este considerată determinantă, instanța de trimitere urmărește să afle dacă este necesar să se considere că această dată este cea la care părintele respectiv a solicitat în mod neoficial azil pentru prima dată și la care autoritatea competentă a luat cunoștință de aceasta sau cea la care părintele menționat a depus în mod oficial o cerere de azil.

46 În speță, astfel cum rezultă din dosarul de care dispune Curtea, dreptul german aplicabil ar face distincție între cererea neoficială de azil, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) din AsylG, și depunerea oficială a cererilor de azil, în conformitate cu articolul 14 alineatul (1) din AsylG. Această distincție o reflectă pe cea prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2013/32 între, pe de o parte, înaintarea și, pe de altă parte, depunerea unei cereri de protecție internațională.

47 În această privință, este necesar să se precizeze că, așa cum reiese din explicațiile furnizate de instanța de trimitere, deși înaintarea cererii neoficiale de azil, în sensul articolului 13 alineatul (1) din AsylG, nu necesită forme speciale și depinde în principal de împrejurări imputabile solicitantului de protecție internațională, depunerea unei cereri oficiale de azil, în sensul articolului 14 alineatul (1) din AsylG, este, în schimb, supusă îndeplinirii anumitor formalități de către administrația națională competentă.

48 Or, după cum a observat domnul avocat general la punctul 76 din concluzii, Curtea a statuat că un resortisant al unei țări terțe dobândește calitatea de solicitant de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2013/32, din momentul în care „depune [a se citi «înaintează»]” o astfel de cerere. În această privință, în timp ce sarcina înregistrării cererii de protecție internațională revine statului membru vizat, în temeiul articolului 6 alineatul (1) primul și al doilea paragraf din această directivă, iar depunerea cererii respective impune, în principiu, solicitantului protecției internaționale să completeze un formular prevăzut în acest scop, în conformitate cu articolul 6 alineatele (3) și (4) din directiva menționată, acțiunea de „înaintare” a unei cereri de protecție internațională nu necesită îndeplinirea niciunei formalități administrative, astfel de formalități trebuind să fie îndeplinite la momentul „depunerii” acestei cereri [Hotărârea din 25 iunie 2020, Ministerio Fiscal (Autoritate susceptibilă să primească o cerere de protecție internațională), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, punctele 92 și 93].

49 În consecință, pe de o parte, dobândirea calității de solicitant de protecție internațională nu este subordonată nici depunerii cererii menționate, nici înregistrării acesteia și, pe de altă parte, faptul că un resortisant al unei țări terțe și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, este suficient pentru a-i conferi acestuia calitatea de solicitant de protecție internațională și, prin urmare, pentru a declanșa termenul de șase zile lucrătoare în care statul membru vizat trebuie să înregistreze aceeași cerere [Hotărârea din 25 iunie 2020, Ministerio Fiscal (Autoritate susceptibilă să primească o cerere de protecție internațională) (C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, punctul 94].

50 În speță, din decizia de trimitere reiese că părintele care solicită protecție internațională a intrat pe teritoriul german în luna ianuarie 2016. În cursul lunii următoare, el a solicitat azil și, la 21 aprilie 2016, a depus o cerere oficială de azil, în sensul articolului 14 alineatul (1) din AsylG. Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați a respins cererea de azil a reclamantului din litigiul principal pentru motivul că fiul acestuia a devenit major la 20 aprilie 2016.

51 În aceste condiții, este necesar să se considere că, în ipoteza în care solicitantul de azil a înaintat în mod neoficial cererea sa în timp ce fiul său era încă minor, în sensul articolului 2 litera (k) din Directiva 2011/95, trebuie să se considere, în principiu, că un asemenea solicitant era la acea dată un membru de familie al beneficiarului protecției subsidiare, în sensul acestei din urmă dispoziții.

52 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la primele două întrebări adresate că articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când un solicitant de azil, care a intrat pe teritoriul statului membru gazdă pe care se află copilul său minor necăsătorit, intenționează să obțină, din statutul conferit prin protecție subsidiară dobândit de acest copil, un drept de azil în temeiul legislației statului membru respectiv care acordă un asemenea drept persoanelor care intră sub incidența articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95, data relevantă pentru a se aprecia dacă beneficiarul protecției amintite este „minor”, în sensul acestei dispoziții, în vederea soluționării cererii de protecție internațională introduse de solicitantul de azil menționat, este data la care acesta din urmă a depus, eventual în mod neoficial, cererea sa de azil.

Cu privire la a treia întrebare

53 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 coroborat cu articolul 23 alineatul (2) din aceasta și cu articolul 7 din cartă trebuie să fie interpretat în sensul că noțiunea de „membru de familie” nu impune o reluare efectivă a vieții de familie între părintele beneficiarului protecției internaționale și copilul său. Această instanță solicită de asemenea să se stabilească dacă un părinte trebuie considerat ca fiind un „membru de familie” atunci când prin intrarea pe teritoriul statului membru în cauză nu urmărea să își asume efectiv responsabilitatea părintească, în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95, față de copilul în cauză.

54 Pentru a se răspunde la această întrebare, trebuie amintit că, în ceea ce îl privește pe tatăl unui copil beneficiar al protecției subsidiare, articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 subordonează noțiunea de „membru de familie” numai celor trei condiții menționate la această dispoziție, și anume ca familia să fi existat deja în țara de origine, ca membrii familiei beneficiarului de protecție internațională să fie prezenți în același stat membru ca urmare a cererii de protecție internațională și ca beneficiarul protecției internaționale să fie un minor necăsătorit. În schimb, reluarea efectivă a vieții de familie pe teritoriul statului membru gazdă nu figurează printre aceste condiții.

55 În plus, nici articolul 23 din directiva respectivă nu face referire la o reluare efectivă a vieții de familie. Articolul 23 alineatul (1) din aceasta prevede că statele membre se asigură că unitatea familiei este menținută, iar articolul 23 alineatul (2) din directiva menționată precizează că statele membre trebuie să se asigure că membrii de familie ai beneficiarului de protecție internațională pot, în principiu, să pretindă beneficiile prevăzute la articolele 24-35 din aceeași directivă.

56 De asemenea, articolul 7 din cartă se limitează să prevadă dreptul oricărei persoane la respectarea vieții sale de familie și, la fel ca articolul 2 litera (j) a treia liniuță și ca articolul 23 din Directiva 2011/95, nu impune nicio cerință specifică în ceea ce privește atât modalitățile de exercitare a acestui drept, cât și intensitatea relațiilor familiale în cauză.

57 În aceste condiții, nu se poate considera că noțiunea de „membru de familie”, în sensul articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95, depinde de reluarea efectivă a vieții de familie între beneficiarul protecției internaționale și părintele care intenționează să obțină din statutul de protecție subsidiară dobândit de copilul său un drept la protecție subsidiară.

58 Cu alte cuvinte, reluarea efectivă a vieții de familie nu constituie o condiție pentru obținerea avantajelor care sunt acordate membrilor familiei beneficiarului protecției subsidiare. Astfel, deși dispozițiile relevante ale Directivei 2011/95 și ale cartei protejează dreptul la o viață de familie și promovează menținerea acesteia, ele lasă, în principiu, la latitudinea titularilor acestui drept decizia cu privire la modalitățile potrivit cărora doresc să își ducă viața de familie și nu impun în special nicio cerință în ceea ce privește intensitatea relației lor de familie.

59 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare adresată că articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 coroborat cu articolul 23 alineatul (2) din aceasta și cu articolul 7 din cartă trebuie să fie interpretat în sensul că noțiunea de „membru de familie” nu impune o reluare efectivă a vieții de familie între părintele beneficiarului protecției internaționale și copilul său.

Cu privire la a patra întrebare

60 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 2 litera (j) din Directiva 2011/95 trebuie să fie interpretat în sensul că calitatea unui părinte ca membru de familie, în sensul acestei dispoziții, încetează atunci când copilul beneficiar al protecției subsidiare împlinește vârsta majoratului și, în consecință, atunci când responsabilitatea părintească pentru acest copil se încheie. În cazul unui răspuns negativ la această întrebare, instanța de trimitere solicită, în plus, să se stabilească dacă calitatea de membru de familie a părintelui respectiv și drepturile aferente acesteia sunt menținute pe termen nelimitat, după data la care copilul în cauză împlinește vârsta majoratului, sau dacă aceste drepturi încetează să existe la un anumit moment sau în anumite condiții.

61 Pentru a se răspunde la această întrebare, trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 coroborat cu articolul 23 alineatul (2) din aceasta, tatăl, mama sau un alt adult responsabil pentru beneficiarul protecției sau un alt adult care este responsabil de acesta fie prin lege, fie prin practica statului membru în cauză nu trebuie să fie considerat membru de familie, în sensul acestui articol 2 litera (j), și să beneficieze astfel de avantajele prevăzute la articolele 24-35 din această directivă, referitoare printre altele la dreptul la un permis de ședere, precum și la accesul la un loc de muncă și la locuință, pentru o perioadă nelimitată.

62 În plus, conform articolului 24 alineatul (2) din Directiva 2011/95, statele membre sunt obligate să elibereze beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară și membrilor de familie ai acestora, de îndată ce este posibil după ce le-a fost acordată protecția internațională, un permis de ședere reînnoibil care trebuie să fie valabil pentru o perioadă de cel puțin un an și, în cazul reînnoirii, pentru cel puțin doi ani, cu excepția cazului în care există motive imperioase de siguranță națională sau de ordine publică ce impun o decizie contrară.

63 Or, este necesar să se considere că, în temeiul acestor dispoziții, acordarea protecției internaționale unui părinte ca „membru de familie” al beneficiarului protecției subsidiare, în sensul articolului 2 litera (j) din Directiva 2011/95, constituie un drept derivat din statutul conferit prin protecție subsidiară copilului său, ca urmare a menținerii unității familiei persoanelor interesate. În aceste condiții, protecția acordată unui asemenea părinte nu poate, în orice împrejurare, să înceteze imediat pentru simplul fapt că copilul beneficiar al protecției subsidiare împlinește vârsta majoratului sau, în orice caz, nu poate conduce la retragerea automată a permisului de ședere încă valabil pentru o perioadă determinată al părintelui în cauză.

64 Astfel, dacă „membrii de familie” ai beneficiarului protecției subsidiare au îndeplinit, la un moment dat, condițiile acestei definiții, dreptul subiectiv la beneficiile prevăzute la articolele 24-35 din această directivă care le-a fost acordat trebuie să se mențină și după vârsta majoratului beneficiarului respectiv, pe durata de valabilitate a permisului de ședere care le este acordat în conformitate cu articolul 24 din directiva menționată.

65 În această privință, așa cum arată Comisia, statele membre pot ține seama, la momentul definirii duratei permisului de ședere, de faptul că beneficiarul protecției internaționale va împlini vârsta majoratului după nașterea dreptului subiectiv al membrilor de familie ai acestuia. Astfel, modul de redactare a articolului 24 alineatul (2) din Directiva 2011/95 nu exclude printre altele diferențierea între durata de valabilitate a permisului de ședere al beneficiarului acestei protecții și cea a permisului de ședere al membrilor de familie ai acestuia. Totuși, permisul de ședere al acestora din urmă trebuie să fie valabil timp de cel puțin un an.

66 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la a patra întrebare adresată că articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 coroborat cu articolul 23 alineatul (2) din aceasta trebuie să fie interpretat în sensul că drepturile pe care membrii de familie ai unui beneficiar al protecției subsidiare le au în temeiul statutului de protecție subsidiară obținut de copilul lor, în special beneficiile prevăzute la articolele 24-35 din aceasta, se mențin după ce beneficiarul respectiv împlinește vârsta majoratului, pe durata de valabilitate a permisului de ședere care le este acordat în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din această directivă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

67 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

1) **Articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când un solicitant de azil, care a intrat pe teritoriul statului membru gazdă pe care se află copilul său minor necăsătorit, intenționează să obțină, din statutul conferit prin protecție subsidiară dobândit de acest**

copil, dreptul de azil în temeiul legislației statului membru respectiv care acordă un asemenea drept persoanelor care intră sub incidența articolului 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95, data relevantă pentru a se aprecia dacă beneficiarul protecției amintite este „minor”, în sensul acestei dispoziții, în vederea soluționării cererii de protecție internațională introduse de solicitantul de azil menționat, este data la care acesta din urmă a depus, eventual în mod neoficial, cererea sa de azil.

2) **Articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 coroborat cu articolul 23 alineatul (2) din aceasta și cu articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să fie interpretat în sensul că noțiunea de „membru de familie” nu impune o reluare efectivă a vieții de familie între părintele beneficiarului protecției internaționale și copilul său.**

3) **Articolul 2 litera (j) a treia liniuță din Directiva 2011/95 coroborat cu articolul 23 alineatul (2) din aceasta trebuie să fie interpretat în sensul că drepturile pe care membrii de familie ai unui beneficiar al protecției subsidiare le au în temeiul statutului de protecție subsidiară obținut de copilul lor, în special beneficiile prevăzute la articolele 24-35 din aceasta, se mențin după ce beneficiarul respectiv împlinește vârsta majoratului, pe durata de valabilitate a permisului de ședere care le este acordat în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din această directivă.**

Semnături